

Засновник –
Верховна Рада України

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО

Редакційна колегія:

Віктор КОРНІЮК,
Лариса СЕВЕРЕНЧУК, Юрій АРТЕМЕНКО,
Олександр БАНДУРКА, Іван БОКИЙ,
Степан ГАВРИШ, Віктор ГРАБ,
Юлій ІОФФЕ, Віктор КИРИЛЛОВ,
Олександр КОПИЛЕНКО, Анатолій МАТВІЄНКО,
Павло МАТВІЄНКО, Анатолій МАЦЮК,
Микола МЕЛЬНИК, Борис ОЛІЙНИК,
Сергій ПРАВДЕНКО, Анатолій СЕЛІВАНОВ,
Лесь (Леонід) ТАНИК, Віктор ТАРАН (Терен)

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО – 235-81-55

Приймальня:

Любов САЛЮК – 235-79-58

Заступник головного редактора

Віктор КОРНІЮК – 272-46-30

Відповідальний секретар

Лариса СЕВЕРЕНЧУК – 235-79-53

Головний бухгалтер **Ірина КИСІЛЬ**,

Жанна СИМОНЕНКО – 235-79-58

Відділ з висвітлення питань

парламентської діяльності:

Микола БІЛОКОПИТОВ – 235-79-55,

Олексій СИЩУК – 235-79-52,

Юлія ЦИРФА – 235-79-55,

Тарас РОМАНИК – 235-79-55

Відділ соціально-економічної політики

та правового забезпечення:

Завідувач **Олександр МАЛІЄНКО**,

Оксана СКРИПНИК – 235-81-56

Відділ гуманітарної політики:

Завідувач **Ольга КЛЕЙМЕНОВА** – 235-79-52,

Людія ПУЗИКОВА, **Лариса МАРЧУК**,

Микола СЛАВИНСЬКИЙ, **Євген ТИЩУК**

Літературні редактори: **Олена ЧОПОВСЬКА**,

Валентина НЕСЛУЖЕНКО – 235-79-60,

Наталка СЕМІВОЛОС – 235-79-53

Реклама та передплата:

Віра ПРАВИНА – 272-46-23,

Сергій ДУБРОВІН – 234-68-30

Дизайн – **Ольга ПРОКОПЧУК** – 235-81-56

Верстка – **Сергій ЛОСЕНКО** – 235-81-56,

Сергій УСЕНКО, **Наталія КУТНЯК** – 235-79-60

Підтримка сайту –

Євген СИНЕЛЬНИКОВ – 235-81-56,

Олексій ЛОЗИНСЬКИЙ, **Діана ТОКОВЕНКО**

04053, Київ-53,

пров. Несторівський, 4

E-mail: mail@viche.info

E-mail: viche@rada.gov.ua

www.viche.info

Підготовку та випуск у світ журналу «Віче»

за дорученням засновника здійснює редакція.

© Віче, 2013.

Свідчення про державну реєстрацію друкованого

засобу масової інформації КВ № 570 від 05.04.1994.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

І залишає за собою право на редагування,

опублікування наданих авторами творів та сплату

авторського гонорару. Рукописи не рецензуються

і не повертаються.

При передруку посилання на «Віче» обов'язкове.

Відповідальність за зміст і достовірність

рекламних оголошень несуть рекламодавці.

«R» – матеріали, які друкуються на правах реклами

Підписано до друку 05.09.2013.

Формат 64x90/8.

Папір крейдований.

Друк офсетний.

Ум. друк. арк. 9,3.

Зам. № 10-0757. Тираж 2700 прим.

Ціна договірна.

Набрано і зверстано на комп'ютерному

комплексі редакції журналу «Віче».

Надруковано з готового оригінал-макета

у ТОВ «НВП Поліграфсервіс»,

02094, м. Київ, вул. Магнітогорська, 1-є,

Свідчення про державну реєстрацію

№ 194856 від 26.02.2001 р.

Журнал «Віче» читають у Верховній Раді та її комітетах, адміністрації Президента України, Кабінеті Міністрів України, Держтелерадіо. Він також надходить до бібліотек Конгресу США та Ради Європи, до Книжкової палати України, Національної бібліотеки України імені В. Вернадського, Національної парламентської, Державної науково-технічної, Державної бібліотеки для юнацтва, Державної науково-педагогічної, Центральної імені М. Островського.

Передплатний індекс – 74254.

«Тінь яблуні не заважає»

Ця проста й слухна фраза Григорія Сковороди, яку пригадала в хащах академічної зелені, видалася на той момент вельми доречною. Зі скульптором Віталієм АНДРІАНОВИМ ми зустрілися в тіні

яблуні, що вистукувала синкопи перестиглими плодами. Елегійна атмосфера скверу Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури живила розмову відчуттям блаженного спокою. А розмовляли ми про того ж таки Сковороду, про майбутній пам'ятник йому роботи Андріанова на батьківщині філософа – в Чорнухах на Полтавщині, про безліч маленьких ескізів і великий гіпсовий макет. Був і ще один інформаційний привід для нашого знайомства: нещодавнє 35-річчя скульптора, з чим його журнал «Віче» й привітав. До відома читачів: Віталій народився в місті Брянка на Луганщині, закінчив Луганське художнє училище, столичну академію, асистентом-стажером у якій є нині (майстерня народного художника України Володимира Чепелика). Тепер викладене зведемо до спільного знаменника. Річ у тім, що 300-річний ювілей українського мислителя і поета світова громадськість відзначатиме 2022-го. Підготовка в розпалі. Її курирує група небайдужих людей, створена з ініціативи харківської інтелігенції. А пам'ятник Віталія Андріанова – один із акцентів великої перед'ювілейної програми.

– Віталію, звідки бере початок ідея пам'ятника?

– Вона народилася не в мене. Її автор – Борис Войцехівський, почесний громадянин Чорнух, культуролог (член правління Фонду культури України, член комітету «Григорій Сковорода – 300» – Авт.). Разом із представниками влади смт Чорнухи Борис Михайлович звернувся до керівництва Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури з проханням поради-ти студента чи аспіранта, котрий міг би висікти з граніту пам'ятник Сковороді для встановлення на батьківщині філософа. До слова, з Борисом Войцехівським я стикався, коли ще навчався на другому курсі академії: разом їздили на пленер, присвячений Шевченку, у Переяслав-Хмельницький. Там із піско-

вику я зробив невелику скульптуру «Катерина». Відтоді з Борисом Михайловичем не бачився. А порекомендував мене для виконання нинішнього завдання мій викладач Володимир Андрійович Чепелик. Можливо, на це рішення вплинуло те, що не так давно я зробив для Вільнюса пам'ятник Шевченкові. Відкрили його 2011 року. Він теж із граніту й майже того самого розміру, як майбутній кам'яний Сковорода (2,5 метра).

– Чи важливо вам відчувати спорідненість із особистістю, образ якої втілюєте в своєму творі?

– Мені надзвичайно цікава постать Сковороди. Особливо занурився в його доробок, коли взявся за ескізи. У мене навіть виникло чимало ідей, пов'язаних із розробкою цієї теми в майбутньому.

– **Робота досить тривала й трудомістка.**

– Справді. До речі, Володимир Чепелик прихильно ставиться до художників, котрі працюють у камені, бо розуміє, яка це фізично важка праця. Для неї потрібні люди з певним характером, наполегливістю. Сподіваюся, якщо не наприкінці цього року, то до середини наступного пам'ятник буде готовий.

– **Якому матеріалу віддаєте перевагу?**

– Яюсь про це не замислювався. Можу працювати в будь-якому матеріалі. Просто доля мене чомусь постійно зводить із каменем.

– **Із гранітом?**

– Не лише. Маю також роботи з мармуру, пісковика. Та найбільш серйозні – з граніту.

– **Які його переваги?**

– Передусім це вічний матеріал. Тільки за років 200 починає руйнуватися. Серед усіх матеріалів для скульптури цей найміцніший. Єгипетським пам'яткам по 5 тисяч років, і нічого – стоять собі.

– **Отже, у вас є всі шанси увічнити своє ім'я... А що то за такий надзвичайний різець вам подарував пан Войцехівський?**

– Цей інструмент називається закольник. Він призначений для збивання великих мас каменю. А презентований мені як символ майбутньої роботи над кам'яною фігурою філософа.

– **Працюватимете цим самим закольником чи поставите його за скло?**

– Нехай поки що буде за склом. А як знадобиться, дістану.

– **Ще повідайте мені історію брили, яка вашими стараннями перетвориться на 2,5-метрового Сквороду і яку, здається, вже доставили до Києва за кар'єру?**

– Кар'єр той у селі Старі Бабани Уманського району Черкаської області. Опікувалися питанням каменю для моєї праці знову-таки адміністрація Чорнух і Борис Войцехівський. Потрібну брилу знайшли, і нині вона чекає на мене вже у столиці, на художньому комбінаті. Треба буде її первинно обробити, належно поставити. Туди вирушить і гіпсова модель, яку ви бачили, – близьнок майбутнього пам'ятника. Щоправда, її легше перевозити, ніж камінь, бо вона розбирається на частини.

– **Скульптура від початку була у вашому життєвому плані?**

– Мій батько – великий шанувальник цього виду образотворчості. Він – самоук, але дуже добре ліпить і рубає з каменю. І мені прищепив любов до скульптури. Я не одразу вступив і до училища, і до академії. У мене був довгий шлях... Однак це мене, можливо, й загартувало. А ті скульптурні успіхи, які в моєму житті тепер трапляються, надзвичайно ціную.

– **Чи є у вас авторитети з-поміж митців, імена яких вписані в історію?**

– У мене чимало улюблених художників і скульпторів. Подобаються класики. Захоплююся хорват-

ським скульптором Іваном Мештровичем. Він теж працював переважно з каменем. Вражає кількість творів, зроблених ним упродовж життя. А йому, у свою чергу, подобався Мікеланджело. Вважав, що треба вчитися тільки в нього. Це для мене – основоположники.

– **Розумію, що попереднє запитання дещо банальне. Проте тема впливів – дуже істотна для кожного з нас.**

– На мене неабияк вплинула литовська скульптура. Тому і мій Шевченко вийшов саме таким, а не іншим, і Скворода. У новому пам'ятнику хотів також наблизитися до українського бароко, до періоду, коли жив філософ.

– **Якщо нині розгорнулася така солідна кампанія з підготовки ювілею, то, гадаю, за дев'ять наступних років у Чорнухах спорудять справжню «сквородинську» Мекку. І ваш пам'ятник, сподіваюся, займатиме в цьому контексті гідну позицію.**

– Про те, як його органічно вписати в місцевість, подбали архітектори. А ще бачив проект повної реконструкції тамтешнього музею Сквороди харківськими фахівцями. Має бути дуже гарно.

– **Нехай сприяють вам натхнення, терпіння та успіх! Останнє слово надамо Сквороді: «Хто добре запалився, той добре почав, а добре почати – це наполовину завершити».**